

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20. BOTIGA
TELÉFONO A 4115.—BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

Barcelona, acullint als nens de París

—Benvinguts sigueu amics francesets; però no us cregueu que aquí n'estiguem lliures d'alemanys..

PIJAROL

La revenja de Caporetto

Mig any feia que els austriacs preparaven una nova gran ofensiva contra el front italià. Tres mesos feia ja que aquesta ofensiva venia anunciant-se dia per altre. Per fi, la ofensiva austriaca ha vingut. I el gran cop ha estat un gros fracàs.

Els austriacs estaven enllepolits pel seu fàcil èxit de la tardor passada, quan el defalliment d'uns quants batallons a la zona de Caporetto, defalliment degut a la propaganda derrotista, va produir l'enfonsament de tota la línia italiana de l'Isonzo. Però ara els austriacs no han pogut comptar amb la traïció, i l'embestida del seu exèrcit ha topat contra una resistència heròica. El cop, aquesta vegada, l'han rebut els austriacs. Les baixes han estat enormes, i el resultat obtingut fins ara és insignificant.

Per als italians, la batalla d'aquests dies és la gloriosa revenja de Caporetto. El Piave ha venjat a l'Isonzo. El coratge de tot un exèrcit, acaba de rentar la taca d'aquell defalliment que les fosques maniobres dels derrotistes van provocar.

ITALIA

AQUEIX nou assalt de l'Àustria contra Itàlia, ens fa pensar en la fatalitat de les guerres per la llibertat. Ja Itàlia semblava tenia per acabada la seva reconstitució nacional i un lligam diplomàtic la forçava a una fraternitat fictícia amb Àustria, la seva antiga dominadora. El rei italià era al·liat de l'emperador austriac; els socialistes, se desentienien de tot irredentisme; els catòlics, afegien el seu internacionalisme religiós, a l'econòmic dels socialistes i veien en l'Àustria, la nació sense esquerdes heterodoxes; i els intel·lectuals, anaven substituint les tradicions llatines per ingressar en la clientela germànica. Itàlia semblava desinteressada de tota lliberació territorial.

Però restava en el poble l'odi històric a l'austriac. A cada poble una làpida recordava un fusellament, un martiri. A cada enclavada dels homes de les terres eren veus de evocacions doloroses. I la conservació de la rancúnia italiana contra els detentadors de Trieste, arribava fins a alguns grans poetes que eren com muezins que clamaven per totes les futuritats. Així Carducci, el fort, i D'Annunzio el de les eròtiques elegàncies. I com en cap troç de terra, fóren com a Itàlia, els poemes, els vats dels pressagis patriòtics. Per això fóren sords i cecs aquells que expressaren incomprendiments davant de la guerra italiana, la sola que entranyava una plena voluntat nacional. Perquè en tots els pobles, l'Estat fou guiador bèl·lic, per sàdica ambició a Alemanya i Àustria per defensa a França, per pactes fraternals a Rússia, per elegant hidalgúria a l'Anglaterra. L'Estat, tocava a sometent i les multituds se redreçaven. Més a Itàlia, no. El poble guiat pels poetes exigí la guerra, continuadora de les lliberacions del segle XIX i l'Estat fou mandatari de les multituds.

Per això jo segueixo sentimentalment aquesta guerra italiana, com si encara les bruses vermelles dels garibaldins s'estenguessin pel Vèneto, perquè les proclames lliberals llençades contra els reis de Nàpols o el pontífex de Roma, podrien encara ésser llegides per les tropes italianes que somnien amb el rescat de Trieste.

Per això i perquè, si França ens és mare nostra des del segle XVIII, a Itàlia li devem amor filial a través de tota la història. De la seva llengua llatina, vénen les nostres llengües. Pel dret romà organitzem la nostra vida, des de la naixença a la mort. La nostra primera universitat, fou deguda a un romà, i per Roma, Espanya entrà, rutilant, en els anys humans, amb emperadors com Trajà, filòsofs com Séneca i poetes com Marcial. I fins nosaltres, republicans, li devem la república i l'origen de totes les llibertats que han obtingut després les noves consagracions revolucionàries. I ara, no és per la vella «civilta» romana, que refona la guerra i que parodiem lluites sagrades en aquest ingràt recó espanyol?

Jo tremolo angunios quan els barbres rodén vers París, perquè me sembla van a aixafar el pit del Món, però la meua angúnia és la mateixa a l'iniciar-se la marxa dels austriacs cap al centre d'Itàlia. Perquè París és tota la nostra vida actual, però Roma, el camí de Roma, és tota la nostra vida pretèrita.

PARADOX

L'AFFAIRE BRABO

Continuen amb l'ai al cor els barcelonins, en la qüestió del espionatge alemany. No havent sigut empresonat ja en aquestes hores l'odiós policia, ningú, per bona fè que tingui, pot creure que s'arribi a fer justícia seca.

Es veritat que es tramiten els preparatius per a fer-la. Davant del jutge corresponent han declarat ja els acusadors i el propi Brabo; obren en el sumari els originals de les famoses cartes comprometedores i han sigut entregades les cinc mil pessetes exigides a Solidaridad per a poder exercir l'acció popular en aquesta causa.

La cosa, doncs, sembla tirar-se endavant amb tota serietat; per això resulten incomprendibles les «fines atencions» que la justícia dispensa al tal subjecte, atencions que no's tenen a un diputat de la nació.

Per altra part el senyor Governador ha prohibit una manifestació contra l'espionatge projectada per a demà, amb la menaça de pegar de ferm al primer que's descarrili... I així estem.

Mentrestant, com deuen riure per sota el nas, els senyors cònsols dels Imperis Centrals!

Esperances

Espera el mestre d'estudi el fi de mes per cobrar. El pagès per a sembrar espera que el temps l'ajudi. La donzella poc garbosa, un marit espera amb ànsia i si té perseverància amb el temps pot ser esposa. Aquell que està a la cangri espera la llibertat. Amb astúcia espera el gat vora al cau, al ratolí. Qui a la Timba sol jugà confiat espera el gordo. Espera el segon de a bordo que reventi el capità. Fugint de mals pensaments se pot dir que els capellans esperen fè un bon balanç amb tants morts i casaments. Espera el trist dependent, com l'infeliç proletari, que els augmentin el salari en un nou o deu per cent. Espera el manà l'ilús com espera amb candelètes el famelic les mongetes a falta de rap o llús. Esperen En Pere Pons i Na Madrona Feliu que aviat vingui l'istiu per no tenir panallons. Espera la Teodora que el seu marit, un bon jan, torni a fer de viatjant per a fregir-li en sent fora. Cada dia espera un raig de sol, l'abril, per les flors. També espera, concirós, el blat, la pluja de maig. Tragant bilis i paciències, i quant hi ha per a tragar, qui no es cansa d'esperar que abaixin les subsistències?

Fins espera ésser «La Lliga» mestrea de les Espanyes... però all que les seves manyes em sembla que faran figa.

AGUILETA

Un crim social

Si hi hagués entre la gent d'avui un veritable sentiment d'humanitat, aquests darrers dies hauria esclatat a Madrid una revolta. Els fets de la Inclusa justificuen un alçament popular. Sovint veiem que el públic s'amotina contra els tramvies homicides. Amb molta més raó encara s'hauria d'haver amotinat contra els culpables del crim permanent que a la Inclusa de Madrid ha estat cometent-se durant molts mesos.

Les xifres publicades sobre la mortalitat a la Inclusa són esgarrioses. Amb aquelles xifres a les mans, el poble hauria d'haver anat a exigir justícia a qui sigui que hagi de fer-la, o a pendre-la per les seves mans. Resulta absolutament demostrat que les pobres criatures depositades al torn no són alimentades, per manca de dides i per manca de llet, de on ve una mortalitat enorme. De cada dues criatures depositades, en mor una i l'altra puja neulida i raquítica, predisposada a la mort. En un establiment qualificat de «benèfic», és mata de fam a les criatures de bolquers.

Tal és el crim, que fa una pila de temps que dura. Tal és la beneficència de l'Estat i de la societat. I d'una societat així en diuen societat civilitzada!

«La Casa d'Herodes» ha estat anomenada justament aquesta Inclusa, escorxadore de infants, on el torn és una guillotina. Ara quan l'escàndol ha esclatat a la premsa, s'han reunit senyors de diferents menes i han pres una pila de acords. Però ningú no havia fet res en tot aquest temps en què el posar una criatura al torn (aquest torn medieval, inhumà i tràgic) venia a ésser igual que posar-la al ninxo.

Quan en un Estat i un règim social poden passar coses així, queden definitivament jutjats aquest Estat i aquest règim. Les més salvatges tribus de la Cafreria no han arribat encara a organitzar a l'engròs la matança per fam de les tendres criatures. I això que a la Cafreria no hi ha associacions benèfiques i protectores, ni fan festes de la Flor, ni tenen organitzada la obra de la Gota de Llet...

FULMEN

No ho entenem

Es que tenim la costum de donar diàriament un cop de ull a tots els periòdics, acabem per perdre l'esma i, en havent acabat de llegir-los, ens sembla que lo que hem ullejat és un sol diari escrit per quatre ximplers. Tant si la nota de més relleu és la guerra, com si l'objecte de les grosses titulars és el darrer gran crim; del mateix mode si tracten de política que si escriuen de moralitat, entre tots diuen totes les menes de bestieses imaginables.

Hi ha un assumpte respecte al qual s'ha repetit el mateix cas una pila de centenars de vegades: el joc i la pornografia. Hi ha un governador tolerant i uns policies de ulls grossos i mans llargues; els music-halls, els cafès de camareres, els cabarets, els bars, les tavernes i tots els demés caus del vici, en lloc de fer un ús prudencial de aquella tolerància, s'engresquen i, esperonats per un públic indecent i bestial, perden completament la vergonya i mentre les ex raspes grinyolen a l'escenari ensenyant les bruticies del seu sexe, en tots els reconcs, amb cartes, daus o ruletes, roben els diners als babaus de bona fe que cauen en aquells nius de porqueria.

L'abús esdevé intolerable i fent-se ressò de tant escàndol la premsa crida contra la passivitat de les autoritats. Llavors el governador se n'adona i, caient per l'altre costat,

fa tancar uns quants de aquests establiments que són la vergonya de la ciutat. Sembla que la premsa tindria d'aplaudir la mida presa, doncs, jno, senyor! la premsa, llamenta la pobre situació d'aquelles artistes; d'aquelles camareres que, tenint bons quatre quartos per a continuar fent de raspes, prefereixen matar les hores d'esquena al catre.

Si el governador és enèrgic i persisteix en prohibir el vici, comença una temporadeta de petardos, o de fantasmes o d'altres calamitats semblants, i la mateixa premsa, crida contra les autoritats i treballa a gratient o badant perquè tornin a voltar les ruletes, a presentar-se els casos i a fer-se asquerositats pels escenaris.

A nosaltres no ens estranya que hi hagin noiets que embruten diaris que, perquè són amics de la Bella Tripetas, i els dona cigarros l'amo de El Terjado Sicilipitico, i enmatllevan algú duró a l'encarregat del set-i-mig, defensen tota aquesta bassa. El que no concebim és que hi hagi diaris que tenint director decent, inspiradors amb solvència moral i un bon nom per perdre, permetin que s'esbravin aquells noiets desvergonyits fent campanyes patètiques a favor dels barres que exploten el vici, les raspes que ofenen la estètica i els ganduls que viuen del macarroneig o de les trampes.

Però ja hem dit que no ho entenem. Els que, com nosaltres, llegeixen diàriament tota la premsa, tenen com una bola de opinions a dintre el cos que difícilment pot pair-la el millor estómac. I si les opinions són sobre coses de moralitat ¡quins ascós!

JEPH DE JESPUIS

Una hembra castiza

EN una fiesta aristocrática celebrada recientemente en «La Ventosilla», la hermosísima doña Sol, hermana del duque de Alba y duquesa de Santofia, toreando por verónicas a un novillo, fué alcanzada por un cuerno de la fiera, saliendo del perance con una herida que la obligó a guardar cama algunos días. A la fiesta asistían el rey, la reina, los infantes y lo más selecto, florido y granado de la aristocracia de la corte.

Cuando leímos la noticia en la Prensa, no supimos si reír o llorar. Algunos colegas protestaron ante espectáculo tan edificante, y echaron las zoquetas por alto, recordando que medio mundo arde en guerra y el otro medio en revolución.

Nosotros, después de reflexionarlo maduramente, optamos por tomarnos el suceso a coña y a chunga. No valía la pena de protestar, si no era para insultar a una serie de personas muy respetadas, aunque indignas de respeto.

Recordamos un artículo del Código que reza: «Injurias al rey y a su apreciable familia, de ocho a doce años de presidio.» Y nos dijimos: «Tente, pluma; cuando seamos diputados o periodistas de esos a los que se guardan todo género de consideraciones, nos desahogaremos. Ahora, a chincharse, a beberse la rabia, a rugir riendo.»

Así como así, ni contra los toros nos atrevemos hoy a escribir execraciones. En un interesante folleto titulado «Cúchares y su tiempo», publicado por nuestro amigo «Segundo Toque», hemos leído que en 1856, murieron en las barricadas, peleando como buenos, el picador Juan Alvarez Chola y el espada José Muñoz, Pucheta, Chola y Pucheta, así como aquella famosa corrida de 1835 de la que salió el público dispuesto a torrear frailes, nos reconcilian un momento con el nacional jolgorio y nos hacen olvidar la macábrica carnicería flamenca. Después de todo, nuestras plazas de toros, comparadas con esos campos de batalla, con esas cocinas, con los mil hogares en que ensayamos los más refinados modos de matar animales y personas ¿qué son? Cornadas mortales dan los miuras; pero, ¿qué me dicen ustedes de las que da el hambre? Puñaladas traperas propinan los toreros a los toros; pero ¿y las que les damos nosotros a los bueyes y a las terneras y a los carneros para comérselos? Mal tratan los picadores y los empresarios a los caballos; pero ¿los tratan mejor los cocheros y los carreteros?

«Si contra las corridas no podemos indig-

narnos, menos podemos enfadarnos con doña Sol, la gentil y adorable duquesa totera. Ese rasgo de doña Sol quizá sea hijo de la necesidad de degradarse que experimentan a veces los aristócratas, de la necesidad de hacer el burro que sienten a ratos las personas inteligentes. Tanto empaque encocora. *On va faire des bêtises*, como canta Andrea Turcy, esa obsesionante montmartresa.

¡Doña Sol! ¡Oh, duquesas de Goya, que ofrecíais al pincel del pintor y a la pica del picador vuestros cuerpos desnudos! Una mujer que se llama doña Sol, que es duquesa de Santofia, que es nieta de un ministro de Felipe II y de una beldad retratada por el brutal sordo de Fuendetodos, que tendrá cuatro o cinco nombres y ocho o diez apellidos y quince o veinte títulos, y que, además, sabe despachar un becerro, después de lancearlo, banderillearlo y trastearlo, le roba el corazón a Jesucristo. Esa duquesa, si se empeñara, me haría clavar a mí un par de banderillas a un novillo. Imaginad.

La fiesta de «La Ventosilla» estaría soberbia. Un mundo extraño pulularía por allí. Polichinelas aristocráticas fumadoras de Murattis y bebedores de cocteles. Damas del tiempo de los Felipes galantes y del tenebroso Escorial, cómplices adorables de los monstruosos crímenes de la realeza. Duquesas manolas, con pañolones como jardines y peinetas como tejas. Princesas españolas de ojos morunos, hombros de alabastro y cuellos guillotinales. Marquesas con sangre de reyes en las venas. Damas que dan en la punta de la lengua a los caballeros confites de menta que llevan en un huevo de oro. Chambelanes con mentalidad de novillero sevillano. Gentileshombres que, como sus antepasados, los magnates de las edades heroicas, no saben escribir. Nobles que ostentan nombres de generales, de grandes de España y son hijos de frailes libertinos, de legos sanzados, de algún macareno, de algún violinista o trovero bohemio o de alguna celebridad de caja de caja de fósforos.

ANGEL SAMBLANCAT

SONATA LX

Jo que demà volia anar a la manifestació projectada per a demanar que agafessin al Brabo, m'he ben trompat; el senyor González Rothwos digne governador de Barcelona me'n ha privat; si ho voleu de una altre manera: ens en ha privat, ja que diu que impedirà la tal manifestació de la manera que sia i arribarà fins a fer us de les forces que mana per a barrar el pas als manifestants.

M'agradaria que succeís això darrer, perquè fora molt divertit veure a En Brabo Portillo davant dels matallers, estomacant a tots els protestaris. Les seves meques li cridarien:

—Bravo, Brabo!

I el públic de Barcelona bo i gratant-se les vergassades contemplaria entre ràbia i admiració el millor client de can Morell, el policia dandista, el policia de les camises de seda i les mitges transparents, com en rabiosa escòmesa embestia als que ens hem atrevit a cantar-li les quaranta a un jugador com ell que té tots els trumfos de oros, espases i bastos. Es llàstima que no pugui fer tuti, un altre dia serà, però avui com avui les copes ens les guardem per a nosaltres, i que vagi amb cura el tal Portillo perquè per trumfos que tingui i per trampes que faci, qui té de guanyar és Barcelona i no dubti de que ho farà. Foragitant per sempre més de la Rambla, del passeig de la Duana i demés gimnàstics públics al policia aquest, venut als alemanys. Ara comença a fer córrer que no és cert que les cartes publicades a *Solidaridad Obrera* fossin escrites per ell. Si no ho són ho semblen, d'això no'n dubta ningú. I ara veiem quan l'agafen. Un senyor Coll ha proporcionat el diner per a que pugui exercitar-se l'acció popular, jo em creia que això ho hauria fet en Mumbrú o algún altre però no, és un senyor Coll que li ha posat de veres per a que s'empaiti al senyor Brabo Portillo.

La veritat és que aquest Barcelona és una mena de Xauxa, així com els nostres avis cantaven:

No hi ha soldats al món
Com els de Tagarona
Que per guanyar sis rals
Defensen la Corona.

Els nets podríem cantar:

No hi ha habitants enlloc
Com els de Barcelona,
El món s'està abrusant
I an ells tant se'ls endona.

I no és això sol, sinó que encare ens hi fem un tip de riure. Uns periodistes, els diaris, fan correguda de bou, amb una animació que espanta. Uns altres periodistes, els que no són diaris, fan tombola i balls flamencs i russos i al Parc no hi cap una ànima. Si això és guerra...

Mireu sabeu que podem fer ara? Pujar a Montjuic a encomanar lloc per a demà diumenge. Es la vetlla de Sant Joan i ja veureu com no hi haurà lloc per qui vulgui seure, ni menjar per qui en demani, ni beguda per a els assedegats.

Això del Congrés trobo que va ensopeit, aquests bladets ja'n tenen, ja, de barra, lo que em sembla és que En Ventosa els contestà amb masses modes.

I per bonic lo de la casa de Maternitat de Madrid. Bony, quines mares, tant Diputació com Ajuntament com germanes de no se que, que devien cuidar dels pobres bordets. Allò no era Casa de Maternitat, era Casa de Madrastitat. En fi, no parlem de coses tristes.

Els italians també han aturat i aquesta vegada victoriosament.

Bevem-hi.

MORITZ IX

A SANT JOAN BAPTISTA

BENAVENTURAT D'ALTÍSSIM PRESTIGI EN LA CORT CELESTIAL

Aprofitant la diada de la vostra festa anyal, volem fer-vos una súplica que temps hà ens balla pel cap.

Espanya, la nostra Espanya, va molt malament, Sant Joan; tant, que tots ja estem conformes en que el remei adequat als seus tremendos apuros sols l'hi pot proporcionar la Divina Providència, fent un miracle dels grans; un d'aquells miracles seriosos que, com un cop teatral, transfiguren tot un poble, canviant-li la pell, la sang, el cor, la fisonomia, els hàbits i el tarannà.

Aquest portentós miracle mil voltes l'hem demanat al Pare Etern. Romeries, aplecs, mítings populars, novenes, pregàries públiques, missatges on han firmat fins els que no tenen lletra, res s'ha deixat de provar per interessà a l'Altíssim, però ail, bondados Sant Joan tot ha resultat inútil; el nostre llastimós clam s'ha quedat sense resposta, i l'Espanya ha continuat fent esses i tamborelles, cada dia més fatal, sense forces ja, i sense ànim per aixecar-se del fang on la pobre està enfonzant-se des de fa una pila d'anys.

Doncs bé; vos, que, segons sembla, sou al cel tan respectat, no ens podríeu fer l'obsequi de parlar amb l'Etern, cuidant de transmetre-li la súplica que tants cops li hem enviat, sense obtenir el menor èxit? ¿No podrieu cridar apart a Nostre Senyó i pregar-li que ens faci la caritat de curar les nostres llagues amb un senzill cop de mà?

Ell, a vos, no pot negar-vos-ho. Vos haveu fet serveis grans a la Sagrada Família; vos sou qui va batejar a Jesucrist amb les aigües del apacible Jordan; vos, per enaltir sa glòria, van deixar-vos tallà el cap; vos, en fi, teniu vara alta en les regions celestials

i, si ho preneu amb empenyo, Nostre Senyor no voldrà mortificà amb un desaire a un sant tan acreditat.

¿Ho fareu, noble Baptista? En vostre interès està el no donar *carpetasso* al nostre humil memorial, doncs, amb franquesa haig de dir-vos-ho, si arribés a fracassar aquesta última demanda; si el clamor desesperat que us envia tot un poble no sigués escoltat, ail, ¡quin cop més fort sofriria, dintre els nostres cors nafrats, la poca fe que ja hi queda en l'influència dels sants!...

C. GUMÀ

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 14 AL 20 DE JUNY DE 1918

Per terra

Al front occidental, s'ha obert una nova pausa en la lluita, degut a les pèrdues horriblesment sagnants sofertes pels alemanys en son fracassat atac per a arribar a Compiègne. Només hi ha hagut operacions de detall, en les quals els aliats han millorat les seves línies, fent alguns centenars de presoners.

Al front italià, s'ha desfermat per fi la tan anunciada ofensiva austriaca, agafant un front amplíssim (160 quilòmetres), des del planell d'Asiago a la mar. En conjunt, el fracàs del cop ha estat gros, i es considera molt difícil que els austriacs puguin obtenir ja cap resultat d'importància, especialment la presa de Venècia, que era un dels seus objectius. Els contra-atacs dels italians i dels aliats han estat magnífics; a la zona de Asiago, han estat restablertes les primitives posicions. Al Piave, el petit avenc de l'enemic ja quedat deturat. En aqueixos contra-atacs, 9,500 presoners austro-hongaresos han estat fets.

Al front de Albània, els francesos han guanyat 15 quilòmetres cap al nord, apoderant-se de 11 poblacions, i fent alguns centenars de presoners.

Al front de Palestina, una operació de detall dels anglesos els ha permès apoderar-se de les posicions turques en un front d'uns quants quilòmetres.

Per mar

Els austriacs han confessat oficialment la pèrdua d'un gran cuiracat, torpedejat a l'Adriàtic per un torpeder italià.

El creuer auxiliar anglès *Partia* ha estat enfonsat per un submarí, salvant-se gairebé tota la tripulació.

Per l'aire

Després d'una pila d'intents fracassats, avions alemanys han tirat algunes bombes damunt París, ocasionant algunes víctimes.

Ha fracassat un *raid* d'avions alemanys sobre la costa oriental de l'Anglaterra, havent girat cua els aparells davant el foc de les defenses britàniques.

Amb motiu de la ofensiva austriaca, la aviació aliada ha obtingut una brillant victòria al front italià. En els quatre primers dies, han estat abatuts 50 avions austriacs i només 2 de aliats.

UN diari barceloní demana a l'Ajuntament que contribueixi a l'hermosa obra de acullir en nostra ciutat als orfes que vulguin enviar-nos des de París.

Mercès a iniciatives particulars aqueixa obra benèfica de les «colonies infantils de guerra» serà un fet a Barcelona i no trigarà gaires dies en arribar els primers nens.

Trobem encertada l'idea de que no sigui solament el públic qui s'encarregui de les pobres criatures, sinó l'element oficial.

L'Ajuntament no té allotjats un sens fi d'alemanys?... Doncs, amb major motiu pot sacrificar-se pels infants desvalguts de la veïna França.

Per un suposat delictes de injúries a una certa alta personalitat — alta havia de ésser en temps de Ministeri d'altura — un dels articles publicats per LA CAMPANA DE GRÀCIA EN SON NÚMERO DE LA SETMANA PASSADA fou denunciat.

No sabem ben bé si la rellicada haurà sigut, realment, nostra o del senyor fiscal.

Entretant tirem-hi un vel... i esperem-ne d'altres.

Ens anuncien des d'Amposta que els republicans del districte de Roquetes organitzen un gran homenatge popular al diputat Marcell Domingo.

Celebrariem que el festival de la democràcia, que tindrà lloc pròximament, fos un gran èxit.

En el Centre de Defensa Social ha tingut lloc una conferència a càrreg d'un jesuïta, a favor de la llibertat de ensenyança.

Ja era hora que aquesta gent negra de fora i de dins, demanessin la llibertat... de lo que sigui.

Això és que'ls perilla la seva, de ensenyança. Perquè aquests no més parlen de llibertat quan tenen consciència de que van a ésser escanyats.

Encara s'estilen els desafios?

Un capità — aquell capità que ja tots coneixeu — sembla que vol batre's amb un periodista. Com: si les taques d'honor poguessin rentar-se amb una esgarrinxada més o menys.

¿No veuen, els *espadachines*, que després de canviats els *confits* o els cops de sabre, continuen per això tan honorables com abans?...

Les armes!...

Les armes únicament s'han de fer servir contra els enemics de la pàtria o contra els malvats. Als enemics de la pàtria se'ls mata cara a cara. Als altres, als malvats, d'esquena, com als gossos rabiosos.

Copiem el final de l'allocució als tradicionallistes, firmada per don *Pelmacio* i altres:

«Trabajemos, pues, y amémonos. Amémonos y señalemos con blancas margaritas la fecha de hoy.»

Això de treballar, és un *decir*.

Ara lo del «amémonos» tot podria ésser. Com que «todos seis unos».

Espeterrant, l'aplec carlí de Vic! Banderes, boines roges i blanques.

Tocs de corneta: te-re-te-ri!

Redobles de timbal: ram-pa-tam-pam-que les figures són verdes.

I tan verdes!...

Lo que si va demostrar-se plenament és que el poble de les llangonices és completament de don Jaume.

Es a dir, completament antieuropeu. Una especie d'Andorra tradicionalista en mig de la Catalunya lliberal.

Allà ells!

Amb tot, la gran festa jaumista de Vic resultà aigualida.

Aigualida en el veritable sentit de la paraula, perquè a lo millor de la solemnitat — diguem-ne solemnitat — va posar-se a ploure.

Això vol dir que Nostre Senyor no és partidari dels carlins.

Nostre Senyor no n'és partidari, però tampoc n'és contrari, sinó perfecte neutral.

Si hagués sigut enemic declarat d'En Solferino hauria fet pedregar.

Llegim en la llista de donatius d'alhages a la Verge de la Mercè:

«Una cadena de oro.»

«Una cadena de plata.»

«Una cadena de oro.»

«Una soguilla de plata.»

Fixin-s'hi bé, eh!... Sogues i cadenes. Tot símbols inquisitorials.

Pobre Verge!... Està ben fresca amb aquests regalets de la gent devota!...

Però no té res d'estrany; són els mateixos que, després de tans segles, no han sapigut desclavar a Crist de la creu infant.

Broma pesada.

La «Escola Catalana del Districte VI» va convidar a la Diputació a una festa.

La Diputació hi envià un representant i aquest, a l'hora de la solemnitat hagué d'escoltar com tots els oradors es burlaven de la Diputació i fins del diputat que anà allí a fer acte de presència i que hagué de passar els set càlzers d'amargura.

No hi ha dre!

Mercuri dominant a Crist.

Les monges de Sant Domingo s'han venut a un ric comerciant de Barcelona el seu Convent junt amb la parroquia dels Angels que's troba al costat mateix.

Ja saben el que's fan, les místiques colomes.

Amb els diners que el senyor *Esteve* els donarà, elles podran fer-se una casa nova, a quatre vents, a les afores. Viuràn a la torre, amb tota comoditat i encara els sobrarà alguna cosa pel mitjot.

Res, allò que diu la dita:

«Totes les monges tenen sort.»

Els tradicionalistes van a la grenya.

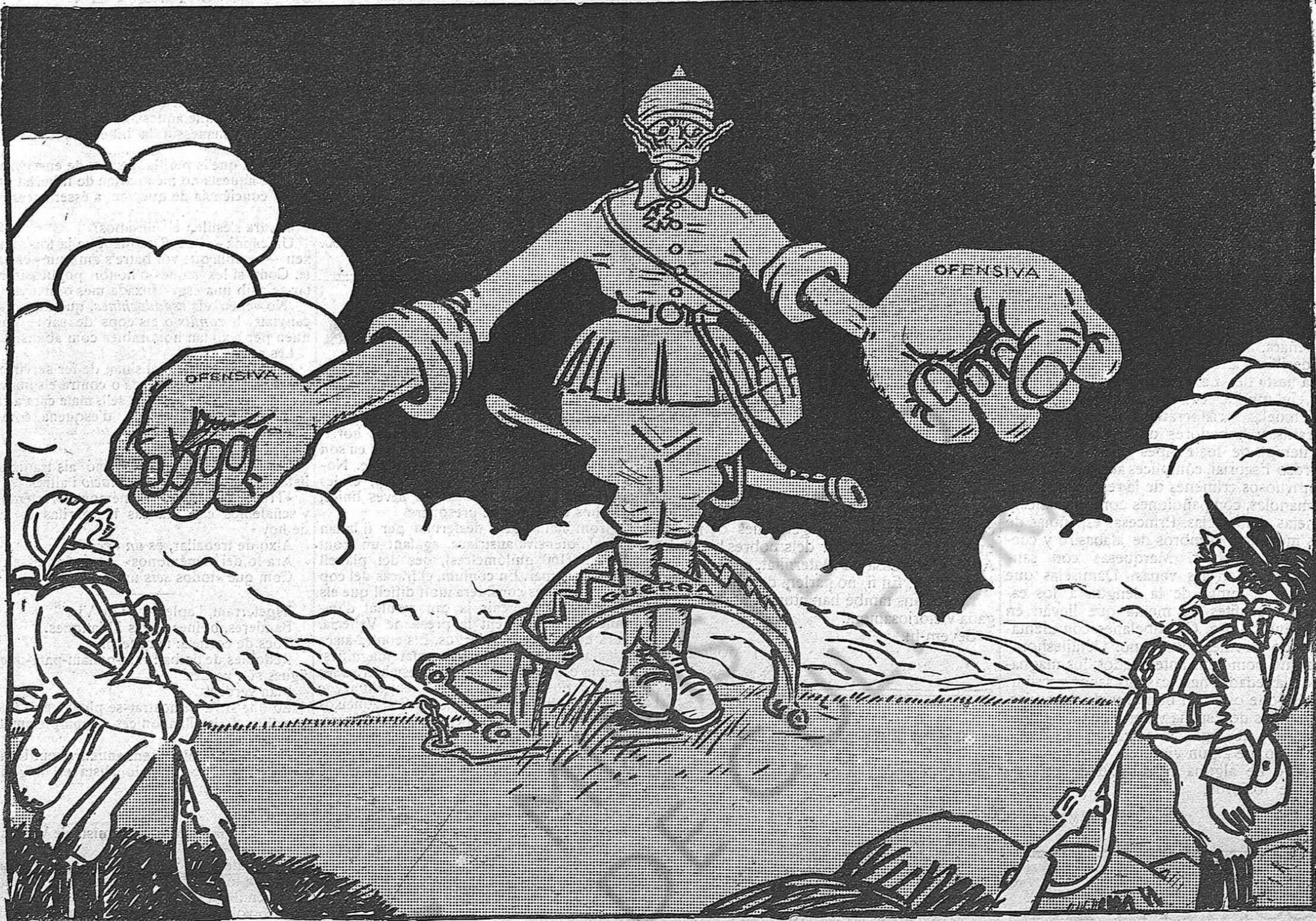
Vells i joves, negres i rojos no s'entenen al punt d'aixecar els punys contra'ls seus propis correligionaris.

Es la febre guerrera que els empeny a fer disbarats.

¿Qui els frena, qui els atura els entusiasmes i

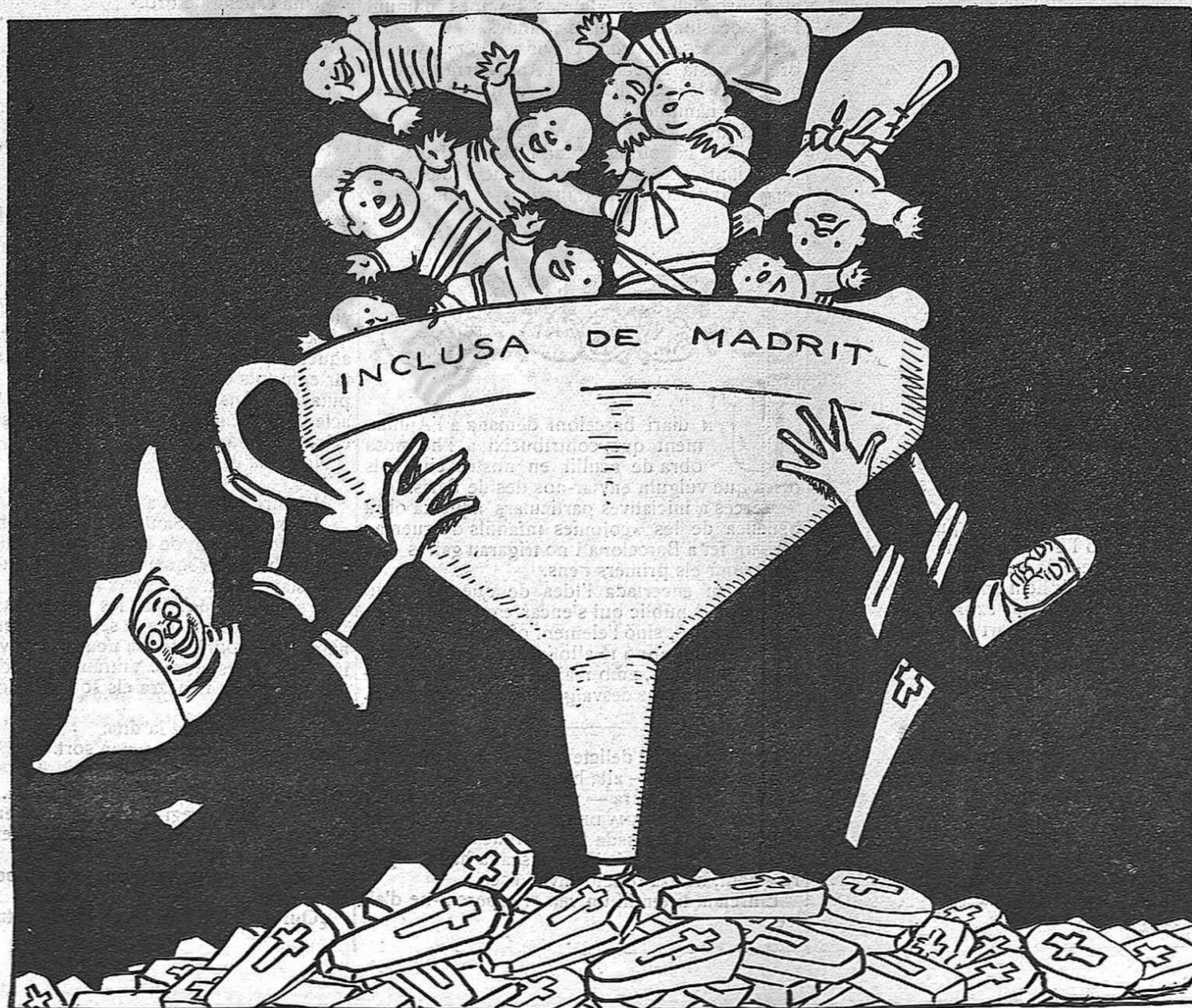

Davant l'home dels punys

— Si, els tens molts grossos, però no arriben allà on tu voldries.

“Angelitos al Cielo”

— No's pot queixar Nostre Senyor, en el terme d'un any n'hi havem enviat una bona fornada.

les bel·liques actituds, davant l'exemple dels victoriosos teutons?

No'ls aguanta res.

Ni l'ànima que'ls aguanta.

Títol d'un telegrama procedent de Madrid.

«LA HOJA DE LATA.»

No cal tirar endavant; ja sabem de que es tracta: Del discurs d'En Cierva parlant de les reformes militars.

Uns per massa, altres per poc.

Els madrilenys se queixen perquè fa dies que no tenen peix fresc.

En canvi els salamanquins s'esclamen per una plaga de llagosta que'ls acaba d'arribar.

Tan mateix la providència és ben poc equitativa.

DARRERA HORA

L'ESPIA BRABO PORTILLO A LA PRESÓ

El dijous a la nit, després d'emetre dictament els perits calgrafs, senyors Bofarull i Pallejá va dictar-se auto de procesament i presó sense fiança, contra l'odiat policia, el canalla Brabo Portillo.

Encara que no s'el va maniar com mereixia, podem aplaudir aquesta vegada la rectitud del jutge En Echavarrri, qui, esperem, no s'aturará fins allò de la “pena de muerte es poco” que va deixar anar l'estupit i malvat policia en un moment desgraciat.

Al pall! que per aquest no pensen demanar l'indult.